

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 listopada 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Dunajská Streda – Słowacja) – Home Credit Slovakia a.s./ Klára Bíróová

(Sprawa C-42/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2008/48/WE — Ochrona konsumentów — Kredyt konsumencki — Artykuł 1, art. 3 lit. m), art. 10 ust. 1 i 2, art. 22 ust. 1 i art. 23 — Wykładnia wyrażeń „w formie papierowej” i „na innym trwałym nośniku” — Umowa odnosząca się do innego dokumentu — Wymóg zachowania „formy pisemnej” zgodnie z prawem krajowym — Wskazanie wymaganych informacji w drodze odesłania do obiektywnych parametrów — Elementy, jakie należy wskazać w umowie o kredyt na czas określony — Skutki braku wymaganych informacji — Proporcjonalność]

(2017/C 006/12)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresný súd Dunajská Streda

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Home Credit Slovakia a.s.

Strona pozwana: Klára Bíróová

Sentencja

1) Artykuł 10 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG w związku z art. 3 lit. m) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że:

- umowa o kredyt niekoniecznie musi zostać sporządzona w jednym dokumencie, ale wszystkie elementy określone w art. 10 ust. 2 wspomnianej dyrektywy powinny zostać sporządzone w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku;
- nie stoi on na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie ustanowiło w uregulowaniu krajowym z jednej strony, że umowa o kredyt objęta zakresem stosowania dyrektywy 2008/48 i sporządzona w formie papierowej powinna być podpisana przez strony, oraz z drugiej strony, że ten wymóg złożenia podpisu ma zastosowanie do wszystkich elementów tej umowy określonych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy.

2) Artykuł 10 ust. 2 lit. h) dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, że nie jest konieczne, by umowa o kredyt zawierała wskazanie poszczególnych terminów płatności, jakiej ma dokonać konsument, poprzez wskazanie konkretnej daty, o ile warunki tej umowy pozwalają owemu konsumentowi na ustalenie bez trudności i z pewnością dat tych płatności.

3) Artykuł 10 ust. 2 lit. h) oraz i) dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, że umowa o kredyt na czas określony przewidująca spłatę kapitału w ramach następujących po sobie płatności nie musi określać w formie tabeli spłat, jaka część każdej płatności będzie przeznaczona na spłatę tego kapitału. Przepisy te w związku z art. 22 ust. 1 owej dyrektywy sprzeciwiają się temu, by państwo członkowskie wprowadziło taki obowiązek w uregulowaniu krajowym.

4) Artykuł 23 dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie przewidziało w uregulowaniu krajowym, że w wypadku gdy umowa o kredyt nie zawiera wszystkich elementów wymaganych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy, umowę tę uważa się za nieoprocentowaną i bezpłatną, o ile chodzi o element, którego brak może podważyć możliwość dokonania przez konsumenta oceny zakresu ciężącego na nim zobowiązania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 11.5.2015